Čís. 4400.

Pouhé požádání svědka, v jakékoli formě pronesené, by neřekl u soudu pravdu, neb aby ji zamlčel, není ještě sváděním ke křivému svědectví ve smysle § 222 tr. z.; toto zákonné ustanovení však nevyžaduje, aby svádění bylo podporováno slibem hmotné výhody nebo vyhrůžkou. Z pojmu »usilování« plyne, že pachatel musí vykonávati na svědka takový psychický vliv, z kterého jest zjevný úmysl, přiměti svědka ke křivému svědectví.

Křivé svědectví musí se týkati podstatných okolností souzeného případu.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Zm III 236/31.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti M. H., pro zločin podle § 222 tr. zák., po veřejném líčení o zmateční stížnosti veřejného žalobce zrušil podle § 35 odst. I. por. nov. z úřadu rozsudky obou soudů nižších stolic a vrátil věc krajskému soudu v T. k novému projednání a rozhodnutí; zmateční stížnost poukázal na toto rozhodnutí.

Z důvodů:

Soud první stolice uznal obžalovaného vinným zločinem podle § 222 tr. zák., přijav za zjištěno, že naváděl svědkyni M. R., když v trestní věci pro přečin urážky na cti, vedené u okresního soudu v P. proti J. S. měla býti po odročeném líčení znovu ještě k pokračování v hlavním líčení jako svědkyně předvolána, by při tomto hlavním líčení před soudem udala, že už všechno zapomněla. Vrchní soud v B. jako odvolací soud zrušil rozsudek první stolice a při nezměněném skutkovém stavu zprostil obžalovanou podle § 326 č. 1 tr. ř. z obžaloby s odůvodněním, že k naplnění skutkové podstaty zločinu svádění ke křivému svědectví nestačí požádání svědka, by neudal pravdu neb aby ji zamlčel, nýbrž, že zákon vyžaduje intensivní činnost a že jen tenkráte, kdyby takové požádání bylo spojeno se slibem výhody nebo protihodnoty nebo s podobným jednáním, které jest způsobilé učiniti nátlak, neb uvésti v pokušení svobodné rozhodnutí svědkovo, aby proti pravdě vypovídal, je lze považovati čin za zločin podle § 222 tr. zák. Tento názor vrchního soudu napadá veřejný žalobce v odůvodnění své zmateční stížnosti, podané z důvodu věcné zmatečnosti podle bodu 1 a) § 385 tr. ř. I když jest přisvědčiti odvolacímu soudu v tom, že k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 222 tr. zák. nestačí každé, v jakékoliv formě pronesené požádání svědka, by neudal u soudu pravdu neb aby ji zamlčel, nelze souhlasiti s názorem, že za svádění ke křivému svědectví lze považovati jen takové požádání, které jest spojeno buď se slibem nějaké výhody anebo s jednáním, jež jest způsobilé učiniti nátlak na svobodné rozhodnutí svědkovo. Z pojmu snahy, navésti svědka, plyne sice, že musí jíti o vykonání psychického vlivu, jímž podle úmyslu pachatelova má býti u svědka překonán odpor proti křivému svědectví, že úmysl pachatelův musí směřovati k tomu, by svým vlivem u svědka způsobil rozhodnutí, že vydá křivé svědectví; zákon však nevyžaduje, aby toto svá-

dění bylo podporováno slibem hmotné výhody nebo vyhrůžkou. Stačí jakékoliv jiné uplatňování vlivu, z něhož je zjevný úmysl pachatelův, aby psychickým vlivem přivedl svědka k rozhodnutí, že bude křivě svědčiti. Nejvyšší soud, zkoumaje věc s tohoto hlediska shledal, že skutková zjištění nižších soudů nestačí, by otázka, zda jednáním obžalovaného je naplněna skutková podstata zločinu podle § 222 tr. zák., spolehlivě mohla býti řešena. Zejména bude třeba zjistiti přesně, v jaké formě, jakými slovy a za jakých okolností se svádění svědkyně M. R. stalo, zda obžalovaný za tím účelem svědkyni vyhledal, jakým způsobem svoji žádost zdůrazňoval anebo podporoval, aby svědkyni k vydání křivého svědectví pohnul. Další podstatnou podmínkou trestnosti je, aby křivé svědectví, k němuž bylo naváděno, týkalo se podstatných okolností. V tom směru jsou skutková zjištění nižších soudů rovněž nedostatečná a bude třeba tyto okolnosti z příslušných trestních spisů zjistiti. Poněvadž nejvyšší soud vzhledem k předpisu § 33 odst. III. por. nov. sám tato zjištění učiniti nemůže, bylo třeba ve smyslu § 35 odst. I. por. nov. učiniti opatření, jak uvedeno výše v dispositivní části tohoto rozhodnutí, a zmateční stížnost na to poukázati.

Čís. 4401.

V § 333 tr. z. vyslovený požiadavok »bezprávnosti« privlastnenia nevzťahuje sa na spôsob spáchania činu, ani nepredpokladá úmysel obohatiť sa; znamená však, že úmysel páchateľov musí smerovať k privlastneniu si movitej veci, ktorú z cudzej držby alebo detencie odníma, bez právneho dôvodu, spôsobilého k nadobudnutiu vlastníctva, a že je si toho páchateľ aj povedomý.

(Rozh. zo dňa 19. apríla 1932, Zm IV 129/32.)

Na M. B. bola podaná obžaloba pre zločin krádeže podľa §§ 333, 336 č. 4 tr. z. Obžalovaný priznal sa, že si nepravým kľúčom otvoril byt poškodeného P. B. a odňal odtiaľ na hotovosti čiastku 98 Kč na úhradu pohľadávky, ktorú mali jeho rodičia za poškodeným. Prvý súd, súc toho názoru, že obžalovaný nemal úmyslu spáchať krádež, sprostil ho podľa § 326 č. 2 tr. p. obžaloby. Odvolací súd zmenil tento rozsudok a uznal obžalovaného vinným podľa obžaloby.

Najvyšší súd zamietol zmätočnú šťažnosť obžalovaného a zvoleného obhájcu, založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 385 č. 1 a) tr. p.

Z dôvodov:

Sťažovatelia vytýkajú rozsudku nesprávne právne posúdenie ohľadom úmyslu obžalovaného na tom základe, že zákonom vyžiadované bezprávne privlastnenie znamená pri krádeži nie bezprávny spôsob, ale zvlášte, aby páchateľ odcudzil movitú vec cieľom bezprávného obohatenia; toho však že tu nebolo, keď obžalovaný chcel len vymáhať svoju požiadavku a nemal v úmyslu sa obohatiť. Zistené skutky týkajú sa vraj len spôsobu — rozumej bezprávného — a nie úmyslu. Názor sťažova-